

Tùy Bút
Chủ đề: tâm sự người lính chiến
Tác giả: H.W. Weldon Jr.
Dịch giả: Nguyễn Văn Thông

NGÀY TRỞ VỀ

Động cơ chuyên động mạnh đẩy tôi lún sâu vào chiếc ghế ngồi khi chiếc phản lực lao vào màn đêm của bầu trời Georgia. Đêm ấy là đêm 15 tháng 7 năm 1969. Chỉ còn 35 phút cuối của cuộc hành trình đã khởi đầu từ hai ngày trước. Tôi là Hugh Weldon, Trung úy bộ binh, Quân Lực Hoa Kỳ từ chiến trận Việt Nam về nước.

Trong khi nhìn một cách xa vắng những đốm sáng của thành phố Atlanta biến dần, tôi chợt nhận ra mình không còn là một chàng trai sôi nổi đi ngược con đường này một năm về trước. Cảm ơn mặt trời gay gắt vùng nhiệt đới đã làm màu da tôi sạm lại. Và tôi cũng điềm đạm hơn – một vài giai đoạn sồn tóc gáy đã ghi ấn trên tôi để tôi trở thành tôi hơn. Cuối cùng lớp mỡ con nít trong tôi đã nhường chỗ cho một cơ thể rắn chắc hơn.

Chuyến hành trình này là mục tiêu của đời tôi suốt một năm qua.

Như tất cả mọi người lính tham chiến ở Việt Nam, chúng tôi chỉ có một ước muốn mạnh mẽ vô cùng là: Ngày trở về. Chúng tôi nói tới ngày trở về bằng những lời trang trọng và thêu dệt hầu như đến độ nó trở thành huyền thoại. Chúng tôi gọi là Ngày trở về Thế Giới, trở về Cuộc Đời.

Cuộc Đời là nơi mà người ta có thể thực sự ngủ trên giường, có thể tắm nước nóng hàng ngày, không phải đội nón sắt, mặc áo giáp và kè kè khẩu M-16 bên mình. Ở Cuộc Đời, người ta đâu phải làm gì hơn là gói bánh Sandwich rồi rủ nhau đi săn, và có con gái đẹp

đủ kiêu, thơm phưng phức, và thời trang cũng đủ kiêu. Chúng tôi đã mơ ước cả năm nay, bàn với nhau, hoạch định với nhau ngày trở về. Câu đầu mỗi bao giờ cũng là:

“Ê, mày sẽ làm gì khi trở về Cuộc Đời?”

Nếu bạn chưa từng ở ngoài mặt trận trở về, bạn hãy hình dung thế này: Cả đời bạn chỉ mơ giàu. Dĩ nhiên không dễ gì được trở thành giàu, nhưng mơ thì cứ mơ và vẫn khoái. Rồi bỗng dưng dùng một cái, giấc mơ của bạn thành sự thực. Nhưng vì bạn đã mơ ước quá lâu rồi, bây giờ sự thực xảy ra, bạn không biết đâu là mơ đâu là thật. Bạn là người mất định hướng! Ngày trở về nó giống như thế ấy!

Có một thứ xung động văn hóa loại đó. Buổi sáng hôm ấy, khi đi qua Phi Trường Quốc Tế San Francisco tôi kinh ngạc vì thấy không ai mang súng cả. Thật quá dễ dàng cho mấy thằng Việt cộng lọt vào cửa phi trường này, lấy gì mà ngăn chúng lại!

Tôi ngồi đó mà sốt ruột, mắt dán chặt vào cánh cửa và nghĩ phải làm sao nếu chúng xuất hiện trước khi tôi ra khỏi đây. Tôi biết mình vô duyên hết sức, nhưng mắt vẫn không rời cánh cửa. Phải, bạn có thể cho rằng tôi đã bị mất định hướng!

Vào lúc 10:30g đêm, cuối cùng chiếc phi cơ đã chạm bánh xuống mảnh đất thành phố quê tôi là Columbia, South Carolina. Không biết ở khoảng nào khi nó lướt xuống, tôi đã khóc lặng lẽ. Một sĩ quan bộ binh như thế đó, với huy chương tác chiến và công vụ đầy ngực mà khóc. Cũng may, không có ai nhìn thấy.

Phi cơ ngừng bánh, tôi lấy bình tĩnh, bước ra phía trước, nhìn xuống. Đằng sau hàng rào cản là một nhóm người đứng nhìn về phía tôi. Tôi hít một hơi dài, đứng thẳng người và bước xuống thang. Nhóm 5 người đằng sau hàng rào cản đứng ngậy ra. Tôi cũng chết trân trong khoảnh khắc rồi mới dò dẫm hết những nấc thang đi xuống và nhận ra từng khuôn mặt. Mẹ tôi đó, dòm tôi từ đầu đến chân, đang kiểm điểm tôi xem còn có đủ không: hai mắt, hai tay, hai chân, không vết thương, không sẹo.

Bố tôi đứng bên cạnh mẹ, quàng tay ngang lưng mẹ. Ý kiến của bố: “Trông con nó lành lặn, nhưng không biết là...” Bởi vì bố tôi đã có những kinh nghiệm của cuộc Thế Chiến Thứ 2, ngày trở về không phải chỉ có hình hài nguyên vẹn mà đã đủ đâu.

Hai đứa em trai hư của tôi là nhí nhất. Nhưng có vẻ chúng đã bớt hư rồi, vì dù sao chúng cũng không còn nhỏ nhít nữa.

Bên cạnh đó là hiện thân giấc mơ của những người lính. Nàng mặc váy đỏ xếp nếp đang gơ tay vẫy rồi rút kià. Tôi đã mệt lắm, nhưng tôi chưa chết – mà nàng quả là một thứ gì đặc biệt!

Tất cả những thứ ấy tràn ngập trong tôi. Người lính chúng tôi đã lầm khi nghĩ Cuộc Đời là cái gì đó, và chỗ nào đó. Cuộc Đời không bao giờ là tắm nước nóng, là giường êm hay những cuộc đi săn. Cuộc Đời là con người – những người thân yêu – những người đã viết thư cho ta, cầu nguyện cho ta và trông đợi ta. Những con người ấy là điều quan trọng. Và Cuộc Đời của tôi đang ở đằng sau hàng rào cản cách tôi 25 thước.

Điều ấy đã đến sau một năm dài chờ đợi. Tôi đã trở về với những người thân yêu, và một lần nữa đời sống trở lại như cuộc đời đáng được sống. Cuộc chiến của tôi đã qua.

Nguyễn Văn Thông
(Reader's Digest July 1991)

Nguồn: Internet eMail by Nguyễn Văn Thông chuyển